

er ondsksfulde. De vil ikke noget godt for deres børn. Det der med, at man kan fremprovokere en abort 3 måneder før, hvordan kan man tro det om nogle forældre, hvis der ikke er en grund til det? Og i øvrigt er det også i strid med læge-loven, jordemoderloven. Jeg forstår ikke, at man kan tænke i de baner.

Fru Tove Videbæk har også flere gange i denne debat sagt, at det kun er lykkedes en gang. Men det er lykkedes en gang. Der er en sandsynlighed for, at det lykkes.

Så vil jeg gerne høre: En gang af hvor mange forsøg over hvor lang tid?

Til det der med chefpsykologen, der siger, at det barn, der bliver født, kan få nogle problemer: Jamen det ved vi jo ikke noget om. Der er også mange børn, der bliver født som uønskede børn, og de har også en del problemer. Vi ved jo ikke noget om, hvordan det barn reagerer, når det barn bliver født. Det kan godt være, at barnet opfatter sig selv som en helt, det er der også en sandsynlighed for; et barn, der redder sin storebror.

Jeg synes, det er et meget pessimistisk udgangspunkt. Jeg synes, man skal være lidt mere positiv. Der er en mulighed for at redde et barn. Hvis vi ikke giver forældrene denne mulighed, denne behandling, giver tilladelse til det, så er alternativet det, at barnet dør.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Jeg skal være den første til at være enig med hr. Naser Khader i, at som forældre vil vi gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe vores børn, og at som forældre vil vi gøre det allerbedste for vores børn. Det er bare slet ikke det, der er på tale her.

Hr. Naser Khader siger, at jeg ikke har tillid til forældrene osv. Jamen det er jo slet, slet ikke det, der er på tale. Det, der er på tale her, er, at vi sætter nogle forældre i et umuligt etisk dilemma.

Jordemoderen, som er ude i virkeligheden, og som til daglig taler med masser af forældre, som til daglig taler med masser af mødre – jeg er nemlig ikke ekspert og udtaler mig ikke som ekspert, og derfor kan jeg godt lide at citere eksperter – siger: Det er galt, det, vi gør. Vi sætter nogle familier i nogle forfærdelige, uhyggelige dilemmaer.

Chefpsykologen, som også er ude i virkeligheden til daglig, og som ved noget, som er ekspert på det psykologiske område, maner til for-sigtighed og siger, at det her ikke duer, vi må ikke gøre det.

Det konstruktive, det positive vil være at satse på, at vi får nogle flere vævstyper i vævsregistrene. Det er der, hvor jeg gerne vil være med til at satse og sætte ind. Vi kunne jo se, at i Jasontilfældet, hvor Jason blev behandlet og hans mor blev behandlet i USA, lykkedes det ikke, ganske som vi havde regnet med. Men man fandt så til sidst væv, der hjalp ham. Og det synes jeg er positivt og konstruktivt.

Formanden:

Så er det fru Else Theill Sørensen som ordfører.

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg må sige, at det støder mig, at fru Tove Videbæk fremstiller det, som om alle vi, der nu om lidt stemmer ja til dette her lovforslag, anser det som en enkel sag, som noget, der vupti ender med et eller andet resultat; som om vi uden om-tanke og uden meget, meget alvorlige overvejelser bare trykker på en knap. Både jeg og den konservative folketingsgruppe har tænkt meget over det her. Vi har drøftet det ved adskillige lejligheder i gruppen. Vi har drøftet det mand og mand imellem og især også kvinde og kvinde imellem, og vi er altså kommet til det resultat, at vi vil stemme for L 188.

Jeg har sagt det før, og jeg vil gentage, at selv om nogle kalder det et lille skridt på en glidebane, anser jeg det ikke for at være sådan. Jeg anser det som ophævelse af et ikke velbegrundet skel. Vi finder nemlig, at hensynet til at redde et sygt barns liv vejer lige tungt i en familie, hvad enten der er tale om en arvelig sygdom eller ej, og at dette hensyn altid under sådanne omstændigheder må antages at være bestemmende for, at behandlingen ønskes.

Kl. 11.30

Med hensyn til de forskellige psykologudtalelser og ekspertudtalelser i det hele taget, men lad os tage psykologudtalelserne, har jeg naturligvis også læst dem med stor interesse og vendt og drejet dem, og jeg læser dem sådan, at det, at et barn mister en storebror eller en storesøster, altid vil være en belastning, noget, der griber alvorligt ind i barnets liv. Det er muligt, at det ændrer lidt på det, at det barn måske er blevet til for sin storebrors eller storesøsters skyld, men så meget mere bliver det barn måske elsket af sine forældre. Vi kan ikke gøre op, hvor meget det enkelte forældrepar elsker deres barn.

Fru Tove Videbæk brugte også ordet manipulation med hensyn til de sandsynligheder, der er gjort op. Jeg håber og tror og er faktisk ganske